

Поезія

Іван Франко

В житті, мов на шляху, лиць сотні стрічаєш,
Та в поспіху їх безучасно лишаєш.

Часом лиш попадєсь лице характерне,
Що взір поневолі до себе привєрне.

Зирнеш, заговориш і стиснеш за руку —
Найближча хвилина приносить розлуку.

Та довго ще в тямці відтіль і відсіль
Не раз визирає приятний профіль.

Та де з ким тісніше злучив тя шлях долі
Чи в бою, чи в праці на рідному полі.

Живєш поруч нього, смієшся і плачєш,
Здаєтьсє, всі думи в душі його бачиш.

Здаєтьсє, все яснє, і гнів його й ласка, —
Аж глянеш пильніше: все маска і маска.

Лиш маску ти знаєш, її ти любив,
Що криєсь за нею — і хто ж се зглубив?

Часом лиш припадок ту маску відхилить —
Зирнеш і жахнешся: “Чи взір мене милить?”

Чи знав я сю постать, чи бачив уже?
Лице мов знайомє, та зовсім чужє!”

Профілі і маски — ось полє розлогє!
Ось все, що дає нам життя наше вбогє.

І вбогі жили б ми, понурі, як мари,
Якби не поезії дивнії чари.

Вона ті профілі хапа на льоту,

Дає їм безсмертне життя, теплоту;

Всі маски вільно вона відхиляє
І в душах, мов в книзі, вигідно читає.

Укритєє щастя, мов мати дитину,
Вона обгортає у теплу ряднину.

Незримії сльози, що плаче душа,
Вона поцілує своїм осуша.